

MIÊU TẢ CẢNH MỤC ĐỒNG THỜI SÁO DẪN TRÂU VỀ NHÀ - VĂN MẪU 7

Đề bài: Dựa vào bài ca dao:

Con cò mà đi ăn đêm

.....

Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.

Hãy tưởng tượng và viết thành một câu chuyện ngắn.

Lập dàn ý

1. Mở bài:

* Giới thiệu nhân vật và tình huống:

- Tiếng van xin vắng vắng trong đêm làm cho em chú ý.
- Lần theo hướng có tiếng nói, em gặp một con cò ướt sũng nước nằm trước lều của người coi ao cá đầu làng.

2. Thân bài:

* Phát triển câu chuyện:

- Đàn cò con đói quá, cò mẹ buộc phải đi kiếm ăn ban đêm.
- Vì không quen nhìn bóng tối, cò đậu vào một cành mềm nên bị ngã xuống ao.
- Người coi ao cá vớt cò lên, dọa trừng trị cò vì tội ăn trộm.
- Cò thanh minh, van xin, cầu mong được chết trong sạch.

3. Kết bài:

* Kết thúc câu chuyện:

- Thì ra đây là một giấc mơ. Hôm trước em vừa học bài ca dao Con cò mà đi ăn đêm. Em suy nghĩ mãi về thân phận và lời cầu xin của cò mẹ.

Bài mẫu 1

Tôi van ông... Tôi xin ông... Đó là nguyện vọng cuối cùng của tôi... mong ông chấp nhận... Trời ơi! Tôi nghiệp các con tôi...

Tiếng van xin nào ruột da diết từ đâu vọng đến, xoáy vào lòng em. Em vùng dậy ra mở cửa. Lời van vì theo gió thoảng đến, tiếng được, tiếng mất. Đi ngược hướng gió, lần theo tiếng thì thào, em đã ra đến đầu làng. Cạnh ao cá lớn là cái lều trông cá của ông Thanh. Trong lều, có tiếng người hỏi nhau tìm hộp diêm châm lửa. Trước cửa lều, một con cò xõa cánh ướt lướt thướt đang nằm thoi thóp. Nghe tiếng bước chân người, cò cố ngóc đầu lên nhìn em với đôi mắt hoảng hốt, cầu khẩn. Em như chợt hiểu ra mọi chuyện.

- Mẹ ơi! Chúng con đói quá!

- Ngủ đi các con! Cố ngủ cho quên đói. Sáng mai mẹ về, sẽ có cá cho các con ăn.

Cò mẹ vừa nói vừa vuốt vuốt nhẹ lên lớp lông tơ óng mượt của lũ con. Chị gạt thẳm nước mắt, trong đầu cứ xoáy lên câu hỏi: Làm thế nào bây giờ? Biết tìm đâu ra mồi? Dạo này chuyển vụ, thức ăn khan hiếm quá! Tôm tép biến hết đi đằng nào...

Có tiếng lao xao của mấy chị Vạc rủ nhau đi ăn đêm. Bỗng cò mẹ nghĩ: Hay mình cũng đi như họ xem sao? Họ nhà Cò xưa nay chỉ quen kiếm ăn ban ngày, nhưng biết đâu ban đêm lại sẵn mồi hơn, may ra mình kiếm được chút gì cho lũ trẻ.

Nhìn các con ngủ trong cơn đói, lòng cò mẹ như lửa đốt. Chị thẳm thì:

- Các con ngoan nhé! Mẹ đi một lát sẽ về.

Lũ cò con nhao nhao:

- Mẹ cố kiếm cái gì cho chúng con ăn nhé!

Hướng về phía cánh đồng, cò mẹ bay rào tới. Con đường mọi ngày thân quen là thế mà sao ban đêm trở nên lạ hẳn. Cò không biết là mình đã đến đoạn nào. Bỗng thấy ở dưới có một vệt đen mờ, trông như một cành cây nho nhỏ. Cò nghĩ bụng ta nghỉ chân một chút rồi sẽ bay tiếp.

Ồi!... Ùm!... Hóa ra vệt đen đó chỉ là một nhánh cây mềm mọc bên bờ ao. Cò cố bay lên. Mọi ngày đi kiếm mồi trên ruộng, cò chỉ lội nước ngập đến khoeo chân. Bây giờ ngã xuống ao, khua khoảng mãi mà cò không sao nhấc nổi thân mình lên được. càng vùng vẫy, đôi cánh càng nặng trĩu. Cò mẹ trào nước mắt, thẳm gọi các con.

Một vệt sáng đèn pin lia đến chỗ cò cùng với tiếng quát:

- A! Con cò ma lanh dám lợi dụng bóng đêm để ăn trộm cá phải không? Thật đáng đời!

Quân ăn trộm sẽ bị trị tội. Thịt cò xáo măng ngọt ra phết đây!

- Không! Không phải như thế đâu, các ông ơi!

Cò cố nguyền cổ thanh minh nhưng không ai chú ý đến cả. Người ta giục nhau vật lông cò.

Cầm chắc cái chết, cò mẹ lo sợ, hoảng hốt khi nghĩ đến đàn con. Sáng ra, tỉnh dậy không thấy mẹ đâu, chúng sẽ ra sao? Chúng đã lớn, có thể tự kiếm ăn đôi chút được rồi nhưng nếu biết mẹ bị bắt vì ăn trộm cá, chúng sẽ nghĩ như thế nào? Từ trước đến giờ, cò mẹ luôn dạy các con phải sống lương thiện, phải biết tự trọng, phải thương yêu giúp đỡ mọi người... Vậy mà giờ đây, mẹ chúng lại chết vì ăn trộm ư? Không, không thể được!

Khi người canh ao cá tới gần, tú hai cánh cò nhấc lên, cò cố hết sức nói tha thiết và rành rọt:

- Ông ơi! Vì các con tôi đói quá nên tôi phải đi kiếm ăn đêm. Không ngờ,... Tôi thực tình không biết đó là ao cá người nuôi. Tôi chưa bao giờ làm điều xấu. vì thế tôi tha thiết mong ông cho tôi một ân huệ cuối cùng. Nếu có xáo măng, xin ông hãy xáo bằng nước trong, chớ dùng nước đục. Có như vậy thì nỗi oan của tôi mới được giải, tâm hồn tôi được thanh thản và các con tôi mới khỏi đau lòng.

Hai hàng nước mắt lã chã, cò mẹ nói xong nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi giây phút cuối cùng...

Chợt có tiếng mẹ lay gọi dồn dập: "Dậy thôi, dậy thôi con! Đến giờ đi học rồi kìa! Trời ơi, sao nằm ngủ mà nước mắt đầm đìa thế hả con?". Em bàng hoàng tỉnh giấc. Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Bài ca dao Con cò mà đi ăn đêm mà cô giáo vừa dạy hôm qua đã sống lại trong giấc mơ của em như thế đó. Em hỏi bà về ý nghĩa của bài ca dao, bà nói: "Người nông dân nghèo khổ xưa kia luôn đề cao cách sống trong sạch, chết trong hơn sống đục. Họ muốn mượn lời con Cò để nói lên điều ấy, cháu ạ!"

Bài mẫu 2

Là người Việt Nam thì hẳn ai cũng một lần được mẹ ru ngủ bằng những làn điệu, ca dao. Hay nói cách khác, những đứa trẻ lớn lên trong những lời ru của các bà, các mẹ, qua những lời ru ấy thì cả một thế giới từ cổ tích, thế giới đời thực phong phú, đa dạng mở ra trước mắt, nuôi nấng những tâm hồn trẻ thơ. Một trong những hình ảnh quen thuộc nhất trong các bài ca dao, các khúc ru của các bà, các mẹ chính là bài ca dao “Con cò”, trong đó có những lời ca da diết, trầm bổng chứa chan nhiều triết lí nhân sinh như: Con cò mà đi ăn đêm/ Đâu phải cảnh mềm lộn cổ xuống ao/ Ông ơi ông vớt tôi nao/ Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng/ Có sáo thì xáo thì xáo nước trong, chớ xáo nước đục đau lòng cò con.

Lời ca dao thể hiện được thân phận nhỏ bé, bất hạnh đầy trắc trở của người phụ nữ Việt Nam trong xã hội xưa, đó là một xã hội đầy biến cố, bất trắc và bất cứ lúc nào cũng có thể ập đến những tai họa khôn lường. Nhưng còn một ý nghĩa khác cũng sâu sắc, nhân văn không kém, đó chính là nói về tấm lòng bao la, rộng lớn của người mẹ. Để nuôi lớn những đứa con của mình, người mẹ sẵn sàng bươn trải, đối mặt với cuộc sống rộng lớn đầy khó khăn, mong sao con có thể trưởng thành.

Xung quanh bài ca dao này cũng có ẩn chứa những câu chuyện vô cùng cảm động về loài cò. Đó là một cuộc sống bất hạnh nhưng cũng chứa chan tình yêu của mẹ con nhà cò. Ngày xưa có một con cò sống ở trên một cánh đồng xa, một ngày nọ nó sinh được ba người con, đứa nào cũng xinh xắn vô cùng dễ thương. Cò rất yêu thương con, luôn muốn dành những thứ tốt nhất cho con, nhà dẫu có nghèo nhưng cò mẹ luôn làm những điều tốt nhất cho con của mình, cho chúng bằng bạn bằng bè. Cuộc sống của mẹ con nhà cò tuy có chút khó khăn, thiếu thốn nhưng vô cùng đầm ấm, hạnh phúc, những đứa con vô cùng ngoan ngoãn chờ mẹ mang thức ăn về nhà.

Nhưng biến cố ập đến bất ngờ, đó là năm lũ lụt, hạn hán xảy ra liên miên, cùng với đó là mất mùa, đói kém xảy ra. Trên những cánh đồng lúa ngập úng mênh mông nước, cò mẹ dù có đi cả ngày cũng không kiếm được thức ăn. Những đứa con thơ dại vì đói mà khóc rất thảm thương, không đành lòng nhìn các con chết đói, cò mẹ đã có một quyết định vô cùng mạo hiểm, đó là đi kiếm ăn vào ban đêm, kiếm ăn trong thế giới của loài người. Nghe có vẻ đơn giản nhưng đó lại là một hành trình kiếm ăn đầy bất trắc, nguy hiểm rình rập và cái chết có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Nhưng cò mẹ vẫn quyết định đi kiếm ăn, khi trời về đêm cò mẹ bắt đầu bay đi, tìm những vùng nước, bờ ao có cá để có thể mang về cho con ăn. Mắt của loài cò vào buổi đêm không được tốt lắm nên thường xuyên bị va đập vào những cành cây, ngọn cỏ khiến cho thân thể của cò mẹ bầm dập, thâm tím vô cùng đau đớn. Nhưng sự mạo hiểm ấy của cò mẹ đổi lại sự no bụng cho những đứa con nên cò mẹ chấp nhận mọi sự đau đớn, dù trên người vẫn còn vết thương nhưng ngày nào cũng lên đường tìm kiếm thức ăn.

Đêm hôm ấy cũng như mọi ngày kiếm ăn khác, cò mẹ bay trên một vùng nước ngập để tìm kiếm thức ăn. Sau khi xác định có cá thì quyết định sa vào một cành cây để đứng, nhưng thật không ngờ lần này cành cây quá mềm khiến cho cò mẹ không giữ được thăng bằng mà ngã lộn cổ xuống ao. Lúc này ở gần đó có một người đàn ông đang kéo vó, cò mẹ chới với giữa dòng nước lên tiếng kêu cứu với người đàn ông. Lời cầu xin quá khẩn thiết nên người đàn ông vớt cò mẹ lên bờ, cò mẹ biết lần này mình khó thoát được cái chết nhưng vẫn tha thiết cầu xin người đàn ông nếu có mang mình đi xáo măng thì hãy xáo nước trong, chớ xáo nước đục, vì như thế sẽ làm cho những đứa con của cò mẹ thương tâm, đau đớn.

Nghe những lời van xin của cò mẹ và câu chuyện về ba đứa con thơ dại đã khiến cho người đàn ông vô cùng xúc động. Mặc dầu mùa đói kém, mất mùa thì không chỉ những

con vật nhỏ bé như mẹ con nhà cò mà những con người nông dân lam lũ cũng vô cùng khó khăn, chật vật với cuộc sống mưu sinh. Gia đình của người đàn ông có những tám người con, đứa nào cũng tuổi ăn tuổi lớn, chính vì vậy mà ngoài công việc đồng áng ban ngày thì vào mỗi đêm khuya ông đều một mình ra bờ sông đánh cá, mong bắt được những con cua, con cá làm thức ăn cho các con. Hôm nay vô tình bắt được một con cò, có nó thì bữa ăn ngày mai các con của ông sẽ được ăn thịt, sẽ vui sướng biết bao.

Nhưng nghe câu chuyện của cò mẹ thì người đàn ông đã cảm động và thả cò mẹ về, vì xét cho cùng ông cũng giống cò mẹ đều là những bậc sinh thành làm mọi việc đều vì các con của mình. Cò mẹ được thả vô cùng cảm kích nhưng những ngày sau đó cò mẹ vẫn tiếp tục đi kiếm ăn đêm, vẫn đối mặt với nguy hiểm thường trực.

Bài mẫu 3

Trời mùa đông. Những trận gió rít vi vu vi vút. Cò sải cánh bay hồi hải. Người Cò run lên vì rét, miệng khô khốc vì chưa được miếng gì vào bụng. Giữa đêm đen, có một mình bay lẻ loi. Nghĩ đến các gia đình khác giờ đây đang co tròn trong ổ rơm còn mình thì sải cánh kiếm ăn, Cò trào nước mắt vì tủi cực. Cò nhắm mắt nhớ lại chuyện xưa.

Hồi đó, Cò cũng nhàn hạ lắm chứ. Cò đâu phải đi suốt đêm, kiếm miếng ăn cơ cực như thế này. Chuyện khiến Cò lâm vào tình cảnh này chỉ có họ hàng nhà Cò và nhà Vạc biết. Ngày đó, Cò và Vạc là bạn thân, thường cùng nhau đi bắt tép. Cò chăm chỉ, thương con đói nên cố tìm bắt, còn Vạc nhác nhớn, không chịu tìm tôm cá. Vì vậy, suốt cả buổi mà Vạc chẳng bắt được con nào. Cò thì no bụng, lại còn đem mấy con cá thia cò về cho đàn con nhỏ. Vạc thấy thế liền nghĩ bụng: “Nếu làm như Cò thì mệt lắm. Ta chỉ muốn được ăn một mình một ruộng”. Thế là ngày đêm, Vạc nghĩ cách hại Cò. Một hôm, Vạc ra vẻ hốt hoảng:

– Ôi! Cái lông xinh đẹp của tôi đâu rồi.

Rồi Vạc khóc lóc, kể cho Cò nghe rằng con mình bị ốm, nó muốn có một cái lông Cò, rằng mình đi xin mãi mới được một cái lông Cò tuyệt đẹp.

Ai ngờ về đến đây thì cái lông Cò bị mất. Cò an ủi, nghiêng răng rút một cái lông ở cổ, đưa cho Vạc:

– Thôi! Chị đừng khóc nữa. Chị hãy cầm lấy cái lông này đem về cho cháu bé!

Vạc ra vẻ cảm động nhưng trong lòng hí hửng, nhủ thầm: “Thế là mày tiêu đời rồi Cò nhé”.

Vạc hồi hải bay đến nhà kia, đậu trên nóc nhà, chén hết cá phơi, rồi nó đặt cái lông Cò cạnh đó, vội vã bay về nhà, nằm nghĩ đến cảnh Cò bị dân làng đánh đập.

Lại nói về nhà chủ bị mất cá. Khi thấy nong cá của mình sạch bóng, bà điên tiết lên, tìm dấu vết kẻ trộm. Bà thấy cái lông Cò nằm bên cạnh, bà cầm lấy, chạy ra cổng, chửi to:

– Mẹ cha nhà nó chứ, bà đã thương tình cho vào ruộng kiếm cá, lại còn ăn cắp. Từ nay thì đừng hòng bà cho ăn nữa nhé!

Hôm sau, Cò định sà xuống ruộng tìm cá thì từ trong bụi rậm, những viên đá nhỏ tới tấp ném vào người. Cò vội vã bay lên, ngạc nhiên trước thái độ của bá chủ nhà. Nó vừa bay vừa nghĩ xem tại sao mình bị như thế. Đến ruộng khác, nó đậu xuống định tìm cá, nhà chủ cũng vác sào đuổi đi. Cò vừa bay lên thì nghe một giọng mỉa mai:

– Định ăn trộm xoá vết, ai ngờ đề lại chiếc lông.

Cò nghe và hiểu ra tất cả. Cò không ngờ Vạc đối xử với mình như thế. Cò đau khổ vì tình bạn của mình dành cho Vạc đã bị lợi dụng. Vậy mà bấy lâu Cò tin tưởng vào tình bạn đó. Giờ đây, Cò thấy mất hết cả niềm tin vào tình bạn.

Từ đó, Cò không làm bạn với ai nữa. Suốt ngày, ru rú trong tổ, không dám ra ngoài. Nhìn đàn con há miệng vì đói, Cò đau thắt ruột. Cò ghé mắt nhìn ra ngoài, bà Cốc đang bay cùng lũ con. Dưới ao, chị Vịt đang hướng dẫn lũ con tập bơi, đáng bộ vui vẻ. Cò rơm rớm nước mắt khi nghĩ từ nay, nhìn không dám ra đón ánh nắng vàng rực nữa. Rồi đây, các con Cò sẽ không được no đủ như trước. Cò biết làm gì đây?

À! Phải rồi, chờ đến đêm mình sẽ đi kiếm thức ăn về cho con. Cò chợt thấy một tia hy vọng nhói lên trong lòng. Từ đó đêm đêm, cò bay đi kiếm ăn. Lần đầu làm quen với bóng tối, Cò run rẩy, sợ sệt. Nhưng rồi đang nghĩ đến các con đang đói đợi mẹ về, Cò lại sải cánh bay. Nhưng thường nó không kiếm được nhiều vì không quen ăn đêm. Cò hay phải ăn đói vì còn phải dành đem về cho con. Nhìn đàn con háo hức há mỏ đón vội vàng vãi con tép, Cò sung sướng trào nước mắt, quên cả đói. Cò hy vọng đêm nào cùng có thức ăn về cho đàn con nhỏ dù ít hơn không.

Cò bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ triền miên bởi tiếng ú ớ mê ngủ của một chú chim gần đấy. Trời tối đen như mực, Cò không còn biết mình đang bay ở đâu. Nó đậu xuống một nơi mà chẳng biết là chỗ nào.

May quá! Một cánh đồng. Cò sục sạo tìm tôm tép. Mỏ tím rât vì rét mà Cò chẳng bắt được gì. Gà gáy canh hai mà Cò mới mò được một con cá nhỏ. Cò kiếm tìm hồi hả. Chợt chân Cò đụng phải một vật gì rắn, mừng rỡ reo lên:

– A! Một con cua. Thế là con ta có miếng ăn rồi.

Sau đó, Cò bay ngay về với lũ con. Trời mịt mù, đen tối, gió rít lên từng trận. Cả người Cò run lên. Cò đáp xuống một cành cây. Ai ngờ, vừa đậu xuống thì cành cây gãy rắc. Cò

chối vói rồi lộn cổ xuống ao. Ao sâu, Cò lạnh cóng, không còn sức vỗ cánh. Cò nhìn lên trời, nước mắt tuôn chảy khi nghĩ đến lũ con đang đói. Cò nức nở, mắt nhoà đi. Bỗng nghe có tiếng chân người. Cò vật mình trong bóng đêm rồi người Cò được nâng bổng lên. Một giọng đàn ông:

– A ha! Ta có bữa ăn rồi.

Cò dùng tàn sức, thều thào: “Ông ơi... tôi... Van ông. Ông làm ơn... xáo tôi với nước... trong kẻo con tôi sẽ... nghĩ không... tốt về tôi”.

Giọng người đàn ông sang sảng:

– Được ta sẽ chiều ý miễn là ta được một bữa ngon.

Cò mím cười, gục xuống sau khi trăn trối:

– Các con ơi... hãy... sống cho... trong sạch.

Cò chết đi, các con Cò đã hiểu ra tất cả. Chúng ghi nhớ lời mẹ dặn.

Từ đó, các bà thường hay ru cháu:

Con cò mà đi ăn đêm

Đậu phải canh mềm lộn cổ xuống ao

Ông ơi ông vớt tôi nao

Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng

Có xáo thì xáo nước trong

Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.